

Siseministri määruse „Põlevmaterjalide ja ohtlike ainete ladustamise tuleohutusnõuded“ eelnõu seletuskiri

1. Sissejuhatus

1.1. Sisukokkuvõte

Siseministri määruse „Põlevmaterjalide ja ohtlike ainete ladustamise tuleohutusnõuded“ eelnõuga (edaspidi *eelnõu*) nähakse tuleohutuse seaduse (edaspidi *TuOS*) § 19 lõike 7 alusel ette ehitises ja selle territooriumil põlevmaterjali ja ohtlike ainete ladustamiseks tuleohutusnõuded. Eelnõuga kehtestatakse uus terviktekst ja tunnistatakse senine määrus kehtetuks. Peamised muudatused on järgmised.

- 1) **Täiendatakse ohtlike ainete ladustamise regulatsiooni.** Veeseaduse muutmise seaduse eelnõuga¹ tunnistatakse kehtetuks veeseaduses reguleeritud nõuded naftasaaduse, põlevkiviõli ja selle saaduse ning biokütuse hoidla kujale, sest need ei ole niivõrd olulised vee kaitseks, kuivõrd tuleohutuse tagamiseks. Seega on asjakohane lisada see regulatsioon siseministri määrusesse. Lisaks täiendatakse ohtlike ainete ladustamise nõudeid ka teiste nõuetega, mille eesmärk on suurendada tuleohutust.
- 2) **Kaotatakse ära nõue järgida põlevmaterjali ladustamisel kinnistu välispiiri lähedust.** Tuleohu vältimisel on oluline hoida ära tule levik ehitistele. Kehtiv õigus ei võimalda põlevmaterjali ladustada kinnistu välispiiri läheduses, kuid tiheasustusega alal on vahel raske leida kinnistul õiget kohta, kus hoida näiteks prügikonteinerit. Seetõttu reguleeritakse eelnõus vaid ehitise lähedust, hõlmates ka naaberkinnistu ehitisi. Loomulikult tuleb igal juhul tagada päästjate juurdepääs ehitistele.
- 3) **Lisatakse põlevmaterjali lahtise ladustamise plaani näidis**, millest on tuntud valdkonnas pikalt puudust, ja kaotatakse ära kohustus kooskõlastada see Päästeametiga. Lisaks täpsustatakse põlevmaterjalist jäätmete ja olmejäätmete ladustamise nõudeid.

Eelnõu avaldab sihtrühmadele pigem positiivset mõju, sest kehtestatakse selgemad tuleohutusnõuded ohtlike ainete ladustamisele ning kaotatakse kohustus järgida põlevmaterjali ning põlevmaterjalist jäätmete ja olmejäätmete ladustamisel kinnistu välispiiri.

1.2. Eelnõu ettevalmistajad

Eelnõu ja seletuskirja on koostanud:

- Siseministeeriumi pääste- ja ohutuspoliitika osakonna nõunik Mari Tikan (mari.tikan@siseministeerium.ee, tel 612 5142) ning
- Päästeameti:
 - ohutusjärelvalve osakonna ekspert Reelika Kuusik (reelika.kuusik@rescue.ee) ja
 - Lääne päästkeskuse ohutusjärelvalve büroo tuleohutuskontrolli nõunik Jaak Jaanso (jaak.jaanso@rescue.ee).

Eelnõu ja seletuskirja juriidilist kvaliteeti on kontrollinud Siseministeeriumi õigusnõunik Helen Ojamaa-Muru (helen.ojamaa-muru@siseministeerium.ee) ja õigusosakonna õigusnõunik Gerly Herm (gerly.herm@siseministeerium.ee).

¹ Eelnõude infosüsteemi toimik [nr 23-1071](#).

Eelnõu ja seletuskirja on keeleliselt toimetanud Siseministeeriumi õigusosakonna keeletoimetaja Heike Olnre (heike.olnre@siseministeerium.ee, tel 612 5241).

1.3. Märkused

Eelnõuga kehtestatakse uus terviktekst ja tunnistatakse kehtetuks siseministri 2. septembri 2010. aasta määrus nr 44 „Põlevmaterjalide ja ohtlike ainete ladustamise tuleohutusnõuded“ (edaspidi *kehtiv määrus*).

Eelnõu on seotud veeseaduse muutmise seaduse eelnõuga², mis on Riigikogu menetlusse esitamisel. Eelnõu ei ole seotud Vabariigi Valitsuse tegevusprogrammiga ega Euroopa Liidu õiguse rakendamisega.

2. Eelnõu sisu ja võrdlev analüüs

Eelnõu koosneb **15 paragrahvist** ja kolmest lisast.

Eelnõu §-ga 1 kehtestatakse määruse reguleerimisala: põlevmaterjali ja ohtliku aine ladustamise tuleohutusnõuded, sealhulgas nõuded naftasaaduse, põlevkiviõli ja selle saaduse ning biokütuse hoidla (edaspidi *hoidla*), ammoniaagirajatise ning hapniku hoiukoha kujale.

Ehkki eelnõu 3. peatükis täiendatakse oluliselt ohtliku aine ladustamise nõudeid, järgitakse nõuete seadmisel siiski võimaliku tuleohu vähendamist. Ohtlik aine võib oma omaduste tõttu tekitada ka muid ohte, mille vältimise nõue on esitatud näiteks kemikaalseaduse (edaspidi *KemS*) § 8 lõikes 1. Selles on sätestatud, et kemikaali tuleb käidelda inimese elule ja tervisele ning asjale ja keskkonnale ohutult. Mõne ohtliku aine kohta on kehtestatud ka detailsamad nõuded, näiteks ammooniumnitraadile³, küttegaasile, sealhulgas gaasiballoonile ja -anumale⁴, lõhkematerjalile ja pürotehnikale⁵ ning naftasaadustele ja põlevkiviõlile⁶. Seega võivad ohtlikud ained oma omaduste tõttu tekitada ka muid ohte, kuid eelnõuga kehtestatakse eelkõige nõuded, mis aitavad vähendada tuleohtu.

Eelnõu §-s 2 määratletakse eelnõu terminid.

Lõike 1 kohaselt on ladustamine eelnõu tähenduses põlevmaterjali või ohtliku aine lühi- või pikaajaline hoiustamine ehitises või selle territooriumil. Seega loetakse ladustamiseks erinevaid elulisi olukordi, näiteks prügikonteinerisse jäätmete kogumist ja puidutööstuses hakkepuidu või keemiatööstuses kemikaalide hoiustamist.

Lõike 2 kohaselt käsitatakse põlevmaterjali TuOS-i tähenduses. TuOS-i § 2 lõike 3 kohaselt on põlevmaterjal süttiv materjal või aine, mis sädemete ja lahtise leegiga kokkupuutel ning ümbritseva keskkonna kõrge temperatuuri mõjul süttib, levitab tuld ning eraldab soojust, suitsu, mürgiseid gaase ja kuumi või põlevaid tilku. Põlevmaterjalid on TuOS-i tähenduses näiteks

² Eelnõude infosüsteemi toimik [nr 23-1071](#).

³ Majandus- ja taristuministri 11. jaanuari 2016. aasta määrus nr 5 „[Erinõuded ammooniumnitraadi käitlemisele](#)“.

⁴ Majandus- ja taristuministri 3. juuli 2015. aasta määrus nr 87 „[Küttegaasi kasutavale gaasipaigaldisele, selle ehitamisele ja gaasiseadme paigaldamisele ning gaasiballooni ladustamisele ja gaasianuma täitmisele esitatavad nõuded](#)“.

⁵ Majandus- ja kommunikatsiooniministri 7. augusti 2012. aasta määrus nr 57 „[Lõhkematerjalilaole, lõhkematerjali ja pürotehnilise toote hoidmisele esitatavad nõuded](#)“.

⁶ Keskkonnaministri 20. septembri 2019. aasta määrus nr 42 „[Naftasaaduse, põlevkiviõli, selle saaduse või biokütuse hoidla ehitamise ja kasutamise nõuded ning kuja täpsustatud ulatus](#)“.

puut, värv, plast, kütus, sealhulgas küttegaas, ning muud materjalid ja ained, mida kasutatakse ehitises muu hulgas ehitus- või viimistlusmaterjalina või mida saab ladustada laoplatsil või ehitises. Seega saab põlevmaterjal olla ka ehitus- või viimistlusmaterjal. Nii on näiteks siseministri 30. märtsi 2017. aasta määruses nr 17 „Ehitisele esitatavad tuleohutusnõuded“ (edaspidi *määrus nr 17*) kehtestatud tuletundlikkuse ja -püsivuse nõuded just ehitusmaterjali kohta.

Lõike 3 kohaselt mõistetakse eelnõus ohtliku aina KemS-i kohast ohtlikku kemikaali. *Ohtlik kemikaal* on laiem mõiste, kuna hõlmab nii ohtlikku ainet kui ka segu.

- KemS-i § 3 lõike 1 kohaselt on **kemikaal** aine või segu REACH-i määruse⁷ tähenduses.
- KemS-i § 3 lõike 2 kohaselt on **ohtlik kemikaal** aine või segu, mis vastab CLP määruse⁸ I lisa osades 2–5 sätestatud füüsikaliste, tervise- või keskkonnaohutude kriteeriumidele. Seetõttu võivad ohtlikud kemikaalid olla tervise-, tule-, plahvatus- ja keskkonnaohtlikud.
- **Aine** on looduslik või tootmise teel saadud keemiline element või selle ühendid koos püsivuse säilitamiseks vajalike ja tootmismenetlusest johtuvate lisanditega, välja arvatud lahustid, mida on võimalik ainest eraldada, mõjutamata aine püsivust või muutmata selle koostist. Tootmises tekib aine tavaliselt keemilise reaktsiooni tulemusel.
- **Segu** on kahest või enamast ainest koosnev segu või lahus.

REACH-i määrus hõlmab sisuliselt kõiki keemilisi aineid: mitte ainult tööstuses, vaid ka igapäevaelus kasutatavaid aineid, näiteks puhastustooted, värvid, rõivad, mööbel ja elektriseadmed. REACH-i määrusega on reguleeritud kemikaalide registreerimist, hindamist, autoriseerimist ja piiramist. Kokkuvõttes võib ohtlik aine olla mistahes ohtlik kemikaal, mis on nimetatud REACH-i määruses koos tema omadustega, kuid eelnõus kasutatakse terminit *ohtlik aine*.

Eelnõu §-s 3 sätestatakse tuleohutusnõuded põlevmaterjali ladustamisele ehitises.

Lõike 1 kohaselt ei tohi põlevmaterjali ladustada ehitises, sealhulgas väljumisteel, selliselt, et see põhjustab tuleohtu, takistab evakuatsiooni või raskendab päästetööd. Põlevmaterjali ei tohi ladustada evakuatsiooniteel.

Põlevmaterjali tohib seega ehitises ladustada, kuid tuleb arvestada, et selle kogus ja paigutus ei tohi põhjustada tuleohtu, takistada inimeste liikumist tulekahju korral või raskendada päästjate päästetööd. Päästetöö hõlmab ka näiteks vajadust inimest kiirabi osutamiseks transportida. Kui väljumistee või evakuatsioonitee on ladustamise tõttu kitsas, ei pruugi olla võimalik inimest kanderaamiga liigutada. Selle kõige tavalisem näide on jalgrattad ja lapsevankrid, aga ka suured lillepotid jaapid kortermaja trepikojas. Neid asju võib hoida kohas, kus need ei jää kellelegi ette ega kitsenda ohutut liikumist.

⁷ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 18. detsembri 2006. aasta määrus (EÜ) nr 1907/2006, mis käsitleb kemikaalide registreerimist, hindamist, autoriseerimist ja piiramist (REACH) ja millega asutatakse Euroopa Kemikaalide Agentuur ning muudetakse direktiivi 1999/45/EÜ ja tunnistatakse kehtetuks nõukogu määrus (EMÜ) nr 793/93, komisjoni määrus (EÜ) nr 1488/94 ning samuti nõukogu direktiiv 76/769/EMÜ ja komisjoni direktiivid 91/155/EMÜ, 93/67/EMÜ, 93/105/EÜ ja 2000/21/EÜ. – [ELT L 396, 30.12.2006, lk 1–850](#).

⁸ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 16. detsembri 2008. aasta määrus (EÜ) nr 1272/2008, mis käsitleb ainete ja segude klassifitseerimist, märgistamist ja pakendamist ning millega muudetakse direktiive 67/548/EMÜ ja 1999/45/EÜ ja tunnistatakse need kehtetuks ning muudetakse määrust (EÜ) nr 1907/2006. – [ELT L 353, 31.12.2008, lk 1–1355](#).

Samuti tuleb arvestada, et näiteks hooletult tühja lapsevankrisse visatud suitsukoni võib panna vankri põlema, ja kui see põleb trepikojas, on trepikoja kasutamine evakuatsiooniks võimatu. Sellel põhjusel lisatakse ka nõue, et põlevmaterjali ei tohi ladustada evakuatsiooniteel. See takistab nii otseselt evakuatsiooni kui ka loob tuleohtu, kuna evakuatsiooniteele ladustatud põlevmaterjal võib süttida ning sellisel juhul ei saa evakuatsiooniteed kasutada ja hoonest väljumine on raskendatud või isegi võimatu.

Silmas tuleb pidada, et nõude rikkumiseks ei saa pidada ainult olukorda, kus on toimunud reaalne evakuatsioon, mis on olnud raskendatud põlevmaterjali vale ladustamise tõttu. Nõuet on rikutud, kui põlevmaterjal on ladustatud selliselt, et võimalik evakuatsioon, st kiire ja ohutu liikumine hoonest, on raskendatud.

Lõike 2 kohaselt võib hoonest ladustada ja kasutada hoone või selle osa kütmiseks või tehnosüsteemi toimimiseks mõeldud põlevvedelikku või tuleohtlikku gaasi tingimusel, et selle ladustamise koht on omaette tuletõkkeseksioon ning põlevvedeliku või tuleohtliku gaasi ladustamine ja kasutamine on nähtud ette hoone ehitusprojektiga. See tähendab, et ehitusprojektis peab olema nähtud hoonele ette küttesüsteem ja seetõttu on määruse nr 17 kohaselt vaja hoonest järgida teatud ehituslike tuleohutusnõudeid. Üks levinuimaid meetmeid on hoone jaotamine tuletõkkeseksioonideks.

→ Katlaruumis võib eelnõu järgi hoida kuni 3 m³ mahutavusega kütusemahutit, kui katlaruum on omaette tuletõkkeseksioon. Määruse nr 17 kohaselt tuleb eraldi tuletõkkeseksiooniks ehitada katlaruum, kus gaasikütteseadmete koguvõimsus on üle 35 kilovati ja vedel- või tahkekütteseadmete oma üle 25 kilovati.

→ Koduköögis kasutatava gaasiballooni puhul on samuti lõike 2 nõuded täidetud: korter on sageli omaette tuletõkkeseksioon ja gaasi kasutamine on nähtud ette hoone ehitusprojektis.

Lõike 3 kohaselt võib mitme korteriga elamu keldris ladustada elamu või selle osa kütmiseks mõeldud tahkeküttematerjali tingimusel, et kelder on omaette tuletõkkeseksioon. Taas on lähtutud asjaolust, et tuletõkkeseksioonid teevad elamu oluliselt tulepüsivamaks ning ei võimalda tulet ja suitsul tulekahju korral kiiresti levida. Määruse nr 17 kohaselt tuleb kelder eraldada omaette tuletõkkeseksiooniks, välja arvatud ühe korteriga elamus. Kui määrus nr 17 kehtib üldiselt uute ja renoveeritavate hoonete kohta, siis lõike 3 nõue kehtib ka olemasolevate hoonete kohta. Seega peaks ka olemasolevates hoonetes kasutama ehituslahendusi, et kelder oleks eraldi tuletõkkeseksioon. See võib mõnel juhul osutada väljakutseks, kuid Päästeamet ning tuleohutusspetsialistid ja -ekspertid on valmis aitama leida võimalikke lahendusi.

Lõike 4 kohaselt võib mootorikütust, lahustit ja muud tuleohtlikku vedelikku ladustada eluhoone keldris ja eluhoonesiseses garaažis koguses, mis on vajalik nende kasutamiseks eri seadmetes, ja viisil, mis ei raskenda päästetööd. Nõue on eelkõige elamutele ning lähtuda tuleks tervest mõistusest ja vältida põlevvedeliku liigset kokkukuhjamist. Suur kogus tuleohtlikku vedelikku võib keldris ja garaažis tulekahju levikut oluliselt mõjutada. Samas võib ladustada suuremat kogust tuleohtlikku vedelikku, kui keldris või garaažis ei viibi püsivalt inimesi ning oht inimese elule ja tervisele on väiksem kui eluruumis. Ladustamise all mõeldakse aine hoiustamist keldris või garaažis eraldi kanistris. Garaažis auto kütusepaagis kütuse hoiustamist ei loeta ladustamiseks.

Mitme korteriga elamu keldris ja elamusiseses garaazis võib ladustada mootorikütust, lahustit ja tuleohtlikku vedelikku koguses kuni viis liitrit korteri kohta tingimusel, et neid ladustatakse eraldi pakendites. See tähendab, et ühe suure mahuti asemel tuleb kasutada mitut väiksemat kanistrit. Kehtiva määruse § 2 lõike 3 nõue on seotud aine kogusega, mille võimaliku põlemise korral saaks selle kustutada esmaste tulekustutusvahenditega, ja mitme korteriga elamu puhul on lisaks kogusele määratud ära ka aine leekpunkt. Eelnõu koostajate hinnangul on sellised kitsendused pigem subjektiivsed ja on tekitanud juba eos vaidlusi. Iga elanik, kes paigutab keldrisse või garaaži suure koguse tuleohtlikku vedelikku, seab ohtu hoone elanikud. Seega on arusaadav, et sellist ladustamist on vaja piirata, kuid piirang peab olema selge ja võimalikult väheste lisatingimustega.

Lõike 5 kohaselt ei tohi ehitises ladustada põlevvedelikku, tuleohtlikku gaasi, mootorikütust, lahustit ega muud tuleohtlikku vedelikku, mille pakendil on lekkimise tunnused. Nõue aitab otseselt minimeerida võimalikke ohte. Põlevvedeliku ja muu ohtliku aine ladustamiseks tuleb kasutada selleks ettenähtud ja tervet pakendit. Kui soovitakse kasutada muud pakendit, peab ladustaja olema veendunud, et see on terve ja sobiv ohtliku aine ladustamiseks.

Lõike 6 kohaselt võib generaatoriruumi kuni 3 m³ mahutavusega kütusemahuti paikneda generaatoriga samas tuletõkkesektsioonis. Nõue on võimalikule generaatorile, mis paigutatakse keldrisse. Generaator vajab tööks kütust ja ei ole praktiline, kui kütus asub mujal. Keldri generaatoriruum peab olema eraldi tuletõkkesektsioonis – vaid sellisel juhul saab generaatori juures hoida ka vajalikku kütust. Kui keldrist pole moodustatud eraldi tuletõkkesektsiooni, tuleb seda teha enne, kui generaator sinna paigutatakse.

Eelnõu §-s 4 sätestatakse nõuded põlevmaterjali ladustamisele küttesüsteemi ja muu kuuma välispinnaga seadme läheduses. Kuna küttesüsteem või muu kuuma välispinnaga seade võib kuumeneda temperatuurini, kus selle läheduses põlevmaterjal võib soojuskiirguse tagajärjel süttida, on oluline sätestada vajalikud tuleohutusnõuded põlevmaterjali sellisele ladustamisele.

Lõike 1 kohaselt ladustatakse põlevmaterjali, sealhulgas küttematerjali ja riietusesemeid, küttesüsteemist või muust kuuma välispinnaga seadmest ohutus kauguses. Väga levinud tuleohutusnõuete rikkumine on näiteks küttepuude ladustamine ahju või kamina kuuma välispinna vastas. Niiskete küttepuude kuivatamine kütteseadme välispinnal võib põhjustada tulekahju. Samuti võib põhjustada tulekahju tekstiilist esemete ladustamine kütteseadme kuumal välispinnal. Seega on oluline, et küttematerjali ega riietusesemeid ei ladustataks ahju, kamina või pliidi vahetus läheduses. Küttepuid võib enne kasutamist hoida toas, kuna kuivadel küttepuudel on märksa parem kütteväärtus ja need hoiavad ka ahju korras. Seda tuleb aga teha küttesüsteemist eemal.

Lõike 2 kohaselt määratakse põlevmaterjali ohutu kaugus küttesüsteemist või muust kuuma välispinnaga seadmest küttesüsteemi või muu kuuma välispinnaga seadme või selle komponendi tootja kasutusjuhendi järgi. Kui sellist kasutusjuhendit ei ole, tuleb arvestada eelnõu lisa 1 „Põlevmaterjali ohutu kaugus küttesüsteemi ja muu kuuma välispinnaga seadme välispinnast“ toodud ohutuid vahemaid. Eelnõu lisa 1 väljatöötamisel on arvestatud standardi EVS 812-3:2007 „Ehitiste tuleohutus. Küttesüsteemid“ põhimõtteid, kuid nõudeid on lihtsustatud. Näiteks ei sätestata ohutut kaugust sooja, st alla 80 °C välispinnaga küttesüsteemi kohta. Sooja välispinnaga küttesüsteem on muu hulgas korteri keskkütteradiaator ja ohutu kauguse kehtestamine piiraks näiteks kardinade paigutamist keskkütteradiaatori lähedusse või sellel pesu kuivatamist. Sellist nõuet ei ole otstarbekas kehtestada.

Lõike 3 kohaselt kaitstakse põlevmaterjalist põrand, mis paikneb kasutusel küttesüsteemi koldesuu ees, mittepõlevast materjalist kattega. Mittepõlevast materjalist kate võib olla näiteks plekist, klaasist, looduslikust kivist või keraamilistest plaatidest. Mittepõlevat materjali ei tohi eemaldada või katta vaibaga, sest sellisel juhul ei ole tagatud tuleohutus olukorras, kus näiteks küttekolde segamisel hüppavad välja põlevad või hõõguvad söed. Samas võib eelnõu järgi tõendada ohutust ka muul viisil, näiteks sellega, et küttesüsteem paikneb kivipõrandal. Eelnõus nähakse ette ka mittepõlevast materjalist katte miinimummõõtmed, mis lähevad kokku standardi EVS 812-3:2007 „Ehitiste tuleohutus. Küttesüsteemid“ põhimõtetega. Neid tuleb võtta arvesse ka juhul, kui soovitakse ehitada küttesüsteemi ümber kivist ääred.

Lõikes 4 nähakse ette, kui suur peab olema kaitstud ala, kui lahtise küttesüsteemi ees on vähemalt 50 millimeetri kõrgune ääretõke või kui küttesüsteemi kolde sügavus on üle 750 millimeetri. Sellisel juhul ei juhinduta mitte sama paragrahvi lõikest 3, vaid järgitakse lõiget 4, st kaitstud ala koldesuu ees võib 750 millimeetri asemel olla vähemalt 600 millimeetrit.

Eelnõu §-s 5 sätestatakse nõuded põlevmaterjali ladustamisele ehitise välisseina läheduses.

Lõike 1 kohaselt ei tohi põlevmaterjali ladustada ehitise välisseina läheduses selliselt, et see tekitab tuleohtu või raskendab päästetööd. See tähendab, et põlevmaterjali ladustamisel peab arvestama eelkõige sellega, et see ei kiirendaks tule levikut. Nii näiteks suurendab tuleohtu olukord, kus hoonetevaheline kuja on täis põlevmaterjali, nagu küttepuid või jäätmed. Kuja mõte on takistada tulekahju levikut ühelt hoonelt teisele. Kui tulekahju võib levida kujasse ladustatud põlevmaterjali kaudu, kaob ära selle mõte. Samas ei ole kujas põlevmaterjali ladustamise keeld absoluutne: väikeses koguses põlevmaterjali ladustamine ei tekita olulist ohtu. Kindlasti peab arvestama ka päästjatele vajaliku liikumisruumiga, sest tulekahju korral võib olla vaja tulla ehitisele väga lähedale, ja kui see on suure hulga põlevmaterjali tõttu raskendatud, raskeneb ja pikeneb oluliselt päästetöö.

Lõike 2 kohaselt peab põlevmaterjali ladustamise koht olema ohutus kauguses hoonest, milles on elu- või töökohad. Kui ohutu kaugus ei ole tõendatud muul usaldusväärsel viisil, loetakse selleks vähemalt neli meetrit süttiva pinnakihiga või mis tahes tulepüsivusega hoone välisseina ukse-, akna- või muust avast. Kehtiva määruse järgi on ohutu kaugus sellise hoone puhul seotud selles püsivalt viibivate inimestega, kuid sisult on peetud sellega silmas elu- ja töökohti. Nii täpsustatakse eelnõuga, et kõne all on hoone, kus inimesed elavad või töötavad ehk viibivad päeval või öösel. Seega on kuja nõue näiteks elamu, büroohoone ja kogunemishoone kohta. Samas näiteks kuuri ja garaaži ning muude abihoonete ja -rajatiste puhul ei ole vaja tuua kuja eraldi välja, sest põlevmaterjali ladustamine nende läheduses ei tekita ohtu inimesele. Kuuri, garaaži ning muude abihoonete ja -rajatise kohta kehtib sama paragrahvi lõike 1 üldnõue.

Ohutuks kauguseks põlevmaterjali ladustamisel loetakse vähemalt neljameetrist kuja süttiva pinnakihiga hoone või mis tahes tulepüsivusega hoone välisseina ukse-, akna- või muust avast. Kui hoone välissein ei ole põlevmaterjalist, näiteks betoonsein, ning selles ei paikne ava, mis on kuni nelja meetri kaugusel põlevmaterjali ladustamise kohast ja mille kaudu saab tulekahju levida hoonesse, võib põlevmaterjali ladustada ka hoone välisseina vastas.

Lisaks kuja reguleerimisele nähakse lõikega 2 ette põhimõte, et ohutuse võib tagada ka muul usaldusväärsel viisil. Alati ei ole võimalik tagada põlevmaterjali ladustamisel piisavat kuja. Samas on aga võimalik võtta alternatiivseid ohutusmeetmeid. Üks selline meede on hoonete väline sprinklerimine, kus sprinkleripead asuvad hoone välisseina kaitseks näiteks räästa all.

Sellisel juhul jahutab sprinkler tulekahju selle algusfaasis ja hoiab ära võimaliku edasileviku kuni päästemeeskonna saabumiseni.

Eelnõu §-s 6 sätestatakse nõuded põlevmaterjalist jäätmete ja olmejäätmete (edaspidi koos *jäätmed*) ladustamisele. Kehtivas määruses on nõuded vaid põlevmaterjalist jäätmete ladustamisele, kuid Päästeameti praktikale tuginedes on asjakohane seada nõuded ka olmejäätmete ladustamisele.

Jäätmeseaduse § 7 kohaselt on olmejäätmed:

- 1) kodumajapidamistest kogutud segajäätmed ja liigiti kogutud jäätmed, sealhulgas paber ja kartong, klaas, metallid, plast, biojäätmed, puit, tekstiil, pakendid, elektri- ja elektroonikaseadmetest tekkinud jäätmed, patareid ja akud ning suuremõõtmelised jäätmed, sealhulgas madratsid ja mööbel;
- 2) muudest allikatest kogutud segajäätmed ja liigiti kogutud jäätmed, mis on oma koostise ja omaduste poolest kodumajapidamisjäätmete sarnased.

Olmejäätmete hulka ei kuulu tootmis-, põllumajandus-, metsandus-, kalandus-, septiku ega kanalisatsioonivõrgu ja reovee töötlemise jäätmed, romusõidukid ega ehitus- ja lammutusjäätmed. Seega on eelnõus peetud olmejäätmetena silmas eelkõige kodumajapidamisjäätmeid.

Lõike 1 kohaselt ei tohi ladustada jäätmeid ehitise välisseina läheduses selliselt, et see tekitab tuleohtu või raskendab päästetööd. Võrreldes kehtiva määrusega sõltub jäätmete ladustamise koht vaid ehitise välisseina lähedusest ja päästetöö takistamisest hoidumisest. Kehtiva määruse kohaselt tuleb jäätmete ladustamisel järgida ka kaugust kinnistu piirist. See nõue jäetakse eelnõuga välja, kuna seda on tiheasustusalal keeruline järgida. Eelkõige tuleb arvestada sellega, et jäätmete ladustamine ei soodustaks tule levikut. Samas ei ole kujas jäätmete ladustamise keeld absoluutne, kuna väikeses koguses ladustamine ei tekita olulist ohtu. Alati tuleb arvestada ka vajadusega tagada päästjatele vajalik liikumisruum.

Lõike 2 kohaselt loetakse eelnõu tähenduses jäätmete ladustamiseks üle 75 liitri jäätmete ladustamist konteineris, hoiukotis või muul viisil. Võrreldes kehtiva määrusega on väiksem ladustatavate jäätmete kogus, millest alates nõuded kehtivad. Seda põhjusel, et eelnõuga reguleeritakse ka olmejäätmete ladustamist ja prügiettevõtjate väikseim jäätmekonteiner on 75-liitrine. Kui kasutatakse sellest väiksemat kogumiskonteinerit või hoiukotti, siis selle koguse kohta nõuded ei kehti. Silmas tuleb pidada, et nõuet kohaldatakse ka prügipressis ladustatavatele jäätmetele, eelkõige olukorras, kus press ei tööta ja selles on põlevmaterjali. Kuna prügipress on ette nähtud puidu, paberi, papi või kile kokkusurumiseks, siis juhul, kui põlevmaterjal ei ole kokku pressitud, on tegemist selle ladustamisega. Seega tuleks prügipressi põlevmaterjali lisamisel panna see võimalikult sagedasti tööle, et selles oleks põlevmaterjali alati vähe.

Lõike 3 kohaselt peab olema jäätmete ladustamise koht ohutus kauguses hoonest, milles on elu- või töökohad. Kui ohutu kaugus ei ole tõendatud muul usaldusväärsel viisil, loetakse selleks vähemalt neli meetrit süttiva pinnakihi või mis tahes tulepüsivusega hoone välisseina ukse-, akna- või muust avast, välja arvatud ühe või kahe korteriga elamu puhul. Suurim muudatus on ohutus kauguses: kehtivas määruses on see kaks meetrit, kuid et eelnõuga sätestatakse nõuded ka olmejäätmete ladustamisele, on asjakohane nimetada ohutuskujana sama vahemaa, mis on nähtud ette eelnõu §-s 4 põlevmaterjali kohta. Samas sätestatakse, et seda nõuet ei pea järgima ühe või kahe korteriga elamu puhul. Seda eelkõige põhjusel, et sellises elamus on vähe inimesi ja ka olmejäätmete kogus seega väiksem. Lisaks ei pruugi väikesel

kinnistul olla võimalik nelja meetri nõuet täita. Eelnõuga täpsustatakse ka, et silmas on peetud hoonet, kus inimesed elavad või töötavad ehk viibivad päeval või öösel, ja jäetakse välja seos kinnistu välispiiriga (vt § 5 lõike 2 selgitust).

Lõike 4 kohaselt ei ladustata jäätmeid koos hõõguva söe, tuha, sigareti ega muu tuleohtliku esemega. See nõue aitab oluliselt vähendada tulekahjuohtu, sest paljud tulekahjud on saanud alguse, kui hõõguv süsi või kustutamata sigarett on visatud plastkonteinerisse. Mõni jäätme-konteinerite tootja on lisanud jäätmekonteinerite peale hoiatuse, et need ei ole mõeldud hõõgivate, sealhulgas kuumade esemete ladustamiseks. Kõige parem on, kui jäätmete ladustamise koht, konteiner ega hoiukott ei ole põlevmaterjalist.

Eelnõu §-s 7 sätestatakse nõuded suures koguses põlevmaterjali lahtisele ladustamisele ja selle plaanile. Ehkki ka kehtivas määruses on viidatud, et suures koguses põlevmaterjali ladustamise korral tuleb koostada ladustamise plaan, ei ole selle sisu täpsemalt avatud. Eelnõu lisas 2 „Põlevmaterjali lahtise ladustamise plaani näidis“ esitatakse näidis, milline võiks see plaan välja näha. Näidis sisaldab vajalikke vahemaid, kõrgusi ja muud olulist. Eelnõuga kaotatakse ära kohustus kooskõlastada plaan Päästeameti asukohajärgse päästkeskusega, mis on Põhja, Ida, Lõuna või Lääne Päästkeskus.

Lõike 1 punkti 1 kohaselt nähakse ette, et kui ehitise territooriumil ladustatakse põlevmaterjali lahtiselt kokku üle 1000 kuupmeetri, peab tagama selle ohutu kauguse ehitisest ja muust põlevmaterjalist ning päästetöö võimalikkuse. See nõue on sarnane kehtiva määruse § 5 nõudele. Välja jäetakse vaid kinnistu välispiiriga arvestamise kohustus (vt § 5 selgitust).

Lõike 1 punkti 2 kohaselt nähakse ette, et kui ehitise territooriumil ladustatakse põlevmaterjali lahtiselt kokku üle 1000 kuupmeetri, peab koostama põlevmaterjali lahtise ladustamise plaani ja esitama selle enne ladustamist asukohajärgsele päästkeskusele.

Võrreldes kehtiva määrusega on eelnõus kaks muudatust.

- 1) Põlevmaterjali lahtise ladustamise plaan tuleb edaspidi koostada juhul, kui põlevmaterjali ladustatakse lahtiselt ehitise territooriumil kokku rohkem kui 1000 kuupmeetrit. Kehtiva määruse kohaselt ei arvestata põlevmaterjali kogust tervikuna. Seega ei pea praegu plaani koostama näiteks juhul, kui ladustatakse ühes kohas 950 kuupmeetrit ja teises kohas samuti 950 kuupmeetrit. Samas on see võimaliku tulekahju korral suur kogus põlevmaterjali.
- 2) Reguleeritakse põlevmaterjali lahtise ladustamise plaani sisu, mistõttu ei ole plaani vaja enam Päästeametiga kooskõlastada, vaid see esitatakse enne ladustamist teadmiseks asukohajärgsele päästkeskusele. Nii saab Päästeamet võimaliku õnnetuse korral reageerimiseks vajaliku teabe. Vajadusel on Päästeametil võimalik endiselt küsida lisainfot, kuid enam pole vaja plaani kooskõlastada.

Lõikes 2 määratakse teave, mida tuleb põlevmaterjali lahtise ladustamise plaanis kajastada. Plaan võib koosneda kirjeldusest ja skeemist, aga kogu info võib olla ka skeemil. Oluline on mõelda plaani koostamisel läbi kõik vajalikud aspektid ja võtta meetmeid tuleohtu vähendamiseks.

- 1) Kõigepealt esitatakse plaanis põlevmaterjali lahtise ladustamise ala asukoha aadress ja katastri number.

- 2) Samuti esitatakse iga auna või virna kohta selle:
- paiknemise koht;
 - laius meetrites;
 - kõrgus meetrites – päästjatele on äärmiselt oluline, et kõrgus ei ületaks üheksat meetrit, sest sellest üle hakkab kustutustehnika võimekus langema;
 - pikkus meetrites;
 - ümbermõõt meetrites – siseministri 18. veebruari 2021. aasta määruse nr 10 „Veevõtukohta rajamise, katsetamise, kasutamise, korrashoiu, tähistamise ja teabevahetuse nõuded, tingimused ning kord“ § 7 lõikes 7 on sätestatud, et üle 200 m³ pindalaga põlevmaterjali alalise ladustamisala kustutusvee vooluhulk määratakse ladustamisala ümbermõõdu järgi, arvestades iga 50 meetri kohta vooluhulgaks 10 l/s. Seega on selline parameeter oluline, et määrata vajaliku kustutusvee vooluhulk;
 - põlevmaterjali maksimumkogus kuupmeetrites – esitada tuleb põlevmaterjali maksimumkogus, mida ladustaja tahab aunas või virnas ladustada. Kui põlevmaterjali tegelik kogus jääb alla selle, on see igati sobilik. Samuti, kui soovitakse kogust suurendada, jäädes esitatud maksimumkoguse piiresse, ei tule iga kord koostada ja esitada Päästeametile uut plaani;
 - põlevmaterjali liik;
 - vahemaa kõrval paikneva teise auna või virnani meetrites;
 - vahemaa kõrval paikneva hooneni meetrites.
- 3) Oluline on, et plaanis kajastuksid kõik põlevmaterjali lahtise ladustamise alaga samal kinnistul paiknevad hooned ja nende tuleohutusklassid (TP1, TP2 või TP3) ning naaberkinnistul paiknevad hooned ja nende tuleohutusklassid (TP1, TP2 või TP3). Juhul, kui vahemaa põlevmaterjali lahtise ladustamise ala piirist naaberkinnistu hooneni on üle 36 meetri, ei pea naaberkinnistu hooneid ja nende tuleohutusklasse kajastama.
- 4) Oluline teave on ka veevõtukoht, mille kohta tuleb märkida:
- selle paiknemise koht;
 - vahemaa põlevmaterjali lahtise ladustamise ala kõige kaugema välisääreni (meetrites);
 - veeallika tüüp (survestatud või survestamata) ja
 - veevooluhulk (liitrit/sekundis) või vee kogus (kuupmeetrites).
- See teave on olemas veevõtukohta omanikul või on andmed kättesaadavad ehitisregistris.
- 5) Plaanis tuleb näidata ka päästesõiduki juurdesõiduteed põlevmaterjali lahtise ladustamise alale ja veevõtukohtale ning kõvendatud pinnase materjal, näiteks asfalt, betoon või killustik. Samuti on oluline, et plaanis oleks kajastatud juurdesõiduteede laiust ning aiaga piiratud territooriumil värvate asukohta ning nende laiust ja kõrgust. See teave on vajalik päästemeeskonnale, et planeerida põlevmaterjali lahtise ladustamise alale juurdepääsu.
- 6) Viimaseks on vaja tuua plaanis ära ladustaja kontaktandmed ja plaani koostaja.

Lõike 3 kohaselt juhendatakse põlevmaterjali lahtise ladustamise plaani koostamisel eelnõu lisast 2 „Põlevmaterjali lahtise ladustamise plaani näidis“ ja Päästeameti juhendist⁹.

Eelnõu §-s 8 sätestatakse muud nõuded põlevmaterjali ladustamisele. Lõike 1 nõuded on peamiselt eraldiseivate rajatiste kohta ja lõike 2 omad ehitise osade kohta.

⁹ Päästeamet 2022. [Põlevmaterjalide lahtise laoplati tuleohutuse tagamine.](#)

Lõike 1 kohaselt ei ladustata põlevmaterjali elektrijaotla või elektrijaotuspunkti sees, all, peal ega vastas. Ka kehtiva määruse §-s 6 on sama nõue, mille eesmärk vähendada riski, et elektriseadeldiste võimaliku ülekuumenemise või muu rikke tõttu süttib põlevmaterjal ja tekib tulekahju. Elektrijaotlana saab käsitada elektriruumi või -ala, mis sisaldab üht või mitut jaotusseadet, näiteks elektrikilpi või -sektsooni. Elektrijaotla võib olla nii hoone sees kui ka väljas. Kõige tüüpilisem elektrijaotla on alajaam või hoone elektriruum, kus paiknevad elektrikilbid. Elektrijaotuspunkt on elektrikilp ehk elektrihoone.

Lõike 2 kohaselt ei ladustata põlevmaterjali hoone tehnosüsteemi ruumis või tehnosüsteemide sõlmpunktis, näiteks ventilatsiooniruumis, nõrkvooluruumis, serveriruumis või veemõõdusõlmes. See tähendab, et põlevmaterjali ei tohi olla näiteks päästemeeskonna infopunktis või akuruumis.

Eelnõu §-s 9 sätestatakse ohtliku aine ladustamise tuleohutusnõuded.

Lõike 1 kohaselt ladustatakse ohtlikku ainet eelnõu lisa 3 „Ohtlike ainete ühtesobivus“ kohaselt. Selles esitatakse tabelina ülevaade ohtlike ainete ühtesobivusest nende ohtlikkuse klassifikatsiooni järgi, sealhulgas on võetud aluseks ohtlike kaupade veo eeskirjade liigitussüsteem. Välja jäetakse ohtlikud ained, mis kuuluvad ohtliku aine klassi 1 (lõhkeained ja neid sisaldavad esemed), 6.2 (nakkusohtlikud ained) või 7 (radioaktiivsed materjalid), kuna neid ei tohi hoida koos ühegi teise ohtliku aine klassi ainega. Samuti jäetakse välja ohtliku aine klassi 9 (muud ohtlikud ained ja esemed) ained, näiteks asbest, ning keskkonnale ohtlikud ained, liitiumakud ja ained, mida kasutatakse näiteks turvapatjade täispuhumiseks. Nende puhul tuleb eraldi hinnata ohtliku aine omadusi ja ühtesobivust teiste klassi ainetega. Selline süsteem on ülemaailmselt tunnustatud, seda on suhteliselt lihtne kasutada ja tööstusettevõttjad saavad sellest hästi aru.

Lõike 2 kohaselt tuleb ohtlikud ained eraldada, hoida eraldi või isoleerida, kui see on vajalik. Millise aine puhul millist meetodit kasutada, nähtub eelnõu lisast 3 „Ohtlike ainete ühtesobivus“.

- 1) Ohtlike ainete **eraldamine** tähendab, et neid ladustatakse eraldi ruumides. Sellisel juhul peab ühtlasi tagama määruse nr 17 kohaste tuletõkkesektsoonide olemasolu. Teatud juhtudel peab ruum moodustama eraldi tuletõkkesektsooni, näiteks laoruum, mille eripõlemiskoormus on üle 600 megadžauli ruutmeetri kohta ja pindala vähemalt 10 ruutmeetrit. Eraldamiseks võib kasutada telliskivi- või betoonkonstruktsiooni või muud lahendust, mis peab vastu tulekahju ja plahvatuse korral. Alternatiiv on ladustada ohtlikke aineid välitingimustes, kuid sel juhul tuleb tagada piisav vahemaa eri klassi ainete vahel.
- 2) Ohtlike ainete **eraldi hoidmine** tähendab, et neid võib ladustada samas ruumis ja üksteisest vähemalt kolme meetri kaugusel, kuid peab olema välistatud nende kokkupuude käitlemisel ja õnnetuse, sealhulgas pakendi lekkimise korral.
- 3) Ohtlike ainete **isoleerimine** tähendab, et neid ladustatakse eraldi selleks kohandatud hoones või välitingimustes tulekindlates turvakappides. Mõlemal juhul on vajalik piisav eraldatus teistest hoonetest ja kinnistu piirist.
- 4) Mõne ohtliku aine **eraldamine** teisest **ei pruugi olla vajalik**, kuid täpsema info saamiseks tuleb uurida ohtliku aine ohutuskaarti ja muid allikaid, et saada reaktsioonivõimeandmeid ja teha kindlaks, kas ainete koos ladustamine on ohutu. Samas võivad mõnel juhul ohtlikud

ained, mis on eelnõu lisas 3 märgitud ühtesobivaks, omavahel reageerida. Selliste juhtumite vältimiseks tuleb uurida ohtliku aine ohutuskaardi 7. jagu „Käitlemine ja ladustamine“ ja muid allikaid, et saada reaktsioonivõimeandmeid ja teha kindlaks, kas ainete koos ladustamine on ohutu.

Lõikega 3 nähakse ette, et kui ohtlikke aineid ei ole võimalik ladustada eraldi või kui ohtliku aine ohutuskaarte või muid allikaid uurides selgub, et ainete kokkupuutel tekib oht, võib kasutada ohtlike ainete kindlaid alusvanne või vallitusalasid.

Alusvanne või vallitusalasid tuleb kasutada ka juhul, kui on oht, et lekke korral valgub ohtlik aine teise ruumi, ohustab seadmeid või võib sattuda kanalisatsiooni. Arvestama peab kindlasti ka seda, et ohtlikke aineid võib laoruumis sõltuvalt ühtesobivusest olla erinevaid ja ainete omaduste tõttu võib seega alusvannide materjal erineda. Alusvann või vallitusala peab olema vähemalt kümme protsenti suurem kui suurima ohtliku aine mahuti mahutavus. See peab tagama kindluse, et lekkiv aine mahub alusvanni või vallitusalasse ära. Lisaks tuleb arvestada ka neutraliseeriva või kustutava ainega, mis samuti peab kasutamisel alusvanni või vallitusalasse mahtuma. Lekke korral valgub ohtlik aine alusvanni või vallitusalasse ning seeläbi ei satu ohtu samas ruumis olevad muud ohtlikud ained ja seadmed. Teatud ohtlikud ained võivad kanalisatsiooni sattudes ohustada veepuhastusjaamu, sest tapavad bakterid, mis puhastavad vett. Ohtliku aine mahuti võib eelnõu tähenduses olla ka kanister või muu anum, milles hoistatakse ohtlikke aineid. Nõude eesmärk on minimeerida võimalikku leket või purunemise tagajärjel õnnetuse eskaleerumist ja mõju ulatust.

Lõike 4 kohaselt ei tohi omavahel reageerivaid ohtlikke aineid käidelda samal ajal, kui nende segunemine ei ole avariolukorra korral välistatud. Ohtlikud ained võivad omavahel reageerides põhjustada lisaohu. Nii ei saa näiteks ettevõtja viia samal ajal ühest kohast teise ühel transpordialusel ohtlikke aineid, mille reageerimisel võib moodustuda uus aine või süttiv või plahvatusohtlik aine või eralduda soojus.

Õnnetuse tagajärjed sõltuvad suuresti:

- 1) selle tüübist – leke, põleng või plahvatus;
- 2) ohtliku aine omadustest, sealhulgas olekust – gaasiline, vedel või tahke;
- 3) ümbritsevast keskkonnast ja ilmastikutingimustest.

Väiksema õnnetuse korral on tagajärjed tuntavad vaid ettevõttes. Suurema õnnetuse korral võib mõju ulatuda väljapoole seda ning kahjustada ümberkaudset elanikkonda, keskkonda ja vara.

Lõike 5 kohaselt peavad ruumi põrand ja sein, mis võivad puutuda kokku ohtliku ainega, olema siledad ja tihedad ning kaetud ohtliku aine kindla materjaliga, et ohtlik aine ei koguneks, imbuks ruumi konstruktsiooni ega tekitaks muud lisaohu. Ohutuse seisukohalt on oluline, et lekke korral ei valguks aine pragudesse, kuna seeläbi võib tekkida lisaohu nii ruumi konstruktsioonile kui ka inimestele, sealhulgas võib lekkinud ohtlik aine reageerida pragude materjaliga. Juhul, kui ohtlik aine imbub läbi konstruktsiooni või sein- või põrandapinna, on see tulekahju korral lisaohu. Kui ehitises ei kasutata ohtliku aine kindlat materjali, on lekke korral oht, et ohtlik aine reageerib materjaliga.

Lõike 6 kohaselt peab ohtliku aine ladustamise ruumi konstruktsioon olema selline, et võimaliku plahvatuse, tulekahju või ohtliku aine eraldumise mõju hoones oleks minimaalne. Selline ruum võiks piirneda välisseinaga, mille osa saaks täita paiskpinna nõudeid. Seda on vaja, et tagada teiste konstruktsioonide piisav survekindlus, kui avariid tagajärjel võib rõhk

tõusta, näiteks keemiline reaktsioon, plahvatus või rõhu eraldumine seadmest. See hoiab ära kogu hoone kokkuvarisemise, kui surve vabastatakse ohutus suunas. Samuti on ohtlike ainete puhul vaja tagada tuletõkkeseksioonide olemasolu.

Lõike 7 kohaselt peab oksüdeeriva või põleva ohtliku aine ladustamise ruumi põrandapind olema mittesüttivast materjalist. Seinas ja laes tuleb kasutada materjali, mis ei soodusta tulekahju teket ja eritab vähe suitsu. Üldiselt määratakse viimistlusmaterjal ehitusprojektiga, milles lähtutakse hoone muudest ehituslikest nõuetest ja võetakse arvesse ka aine ohtlikkust. Ehitusprojekti on äärmiselt oluline järgida.

Lõike 8 kohaselt peab sööbiva ohtliku aine ladustamise ruumi põrand olema kaetud ohtliku aine kindla materjaliga ja põrandapind peab pidama ohtlikule ainele vastu vähemalt kaks ööpäeva. Sööbiv ohtlik aine võib kokkupuutel sobimatu materjaliga põhjustada lisaohu, sealhulgas tuleohu. Kaks ööpäeva on aga sobiv aeg, et ka juhul, kui ruumi pidevalt ei jälgita, näiteks nädalavahetusel, jõutakse lekkele jälile piisavalt kiiresti enne, kui tekib suurem oht.

Lõike 9 kohaselt peab ohtliku aine ladustamise ruumis olema piisav loomulik õhuvahetus või ventilatsioon. Õnnetuse korral peab olema võimalik lülitada ventilatsioon kiiresti välja, mis peab tagama ohtliku aine kogusest tuleneva ohu minimeerimise. Piisav on ventilatsioon, mis tagab õhus lenduva aine eemaldamise ruumist. Ventilatsiooni äratõmbe piisavust saab hinnata näiteks, kui hoida töötava ventilatsioonitava all pabersalvrätikut. Kui see liigub vastu äratõmberesti, on ventilatsioonitugevus piisav.

Nõude täitmine peab tagama, et ei tekiks ohtliku aine ohtlikku sisaldust, sealhulgas tuleb arvestada ohtliku aine, näiteks põlevgaasi süttimise piiriga. Lekkiv põlevgaas võib moodustada kokkupuutel ümbritseva õhuga süttisoohtliku segu ja viia tulekahju või plahvatuseni. Põlevgaasi sisalduse kasvades kasvab ka tulekahju risk. Kui sellise ohtliku aine sisaldus ületab ülemise süttimispiiri, siis õhk küllastub ja süttimine muutub vähem tõenäoliseks. Ohtlikust ainest eralduv gaas, aur, tolm jms ei tohi levida ühest ruumist teise ega väljapoole neid.

Ruumides, kus hoiustatakse eriti tuleohtlike vedelikke, on erinevate tuletõkkeseksioonide ventilatsioon üksteisest eraldatud, näiteks tuleiibriga, et vältida tule levikut. Olenevalt ruumist võib seal olla nii loomulik kui ka sundventilatsioon. Näiteks võib mistahes ohtliku aine ballooni ladustamise ruum olla ka loomuliku ventilatsiooniga. Ventilatsioon peab tagama ohtliku aine kogusest tuleneva ohu minimeerimise. Ventilatsiooni tõhustamine ja piisavus tagatakse kohtäratõmbe paigutamisega saasteallikale võimalikult lähedale, et eemaldada saasteained nende tekkekohas. Selle näiteks on tõmbekapid koolis keemiaklassis ja Eesti Kohtuekspertiisi Instituudi laboris. Lisaks ei tohi eelnõu kohaselt ventilatsiooniruumis ladustada ohtlikku ainet, sest õnnetuse korral on oht, et ohtlik aur liigub ühest ruumist teise ja põhjustab lisaohu.

Ventilatsiooni kiireks ja ohutuks väljalülitamiseks on eelistatud, kui väljalülituskoht asub väljaspool ruumi, kus hoitakse ohtlikku ainet.

Lõike 10 kohaselt peab kõrvalise isiku juurdepääs ohtliku aine ladustamise kohale olema tõkestatud. Selleks, et vältida seda, et inimene tekitab ohtu ohtliku aine ladustamise kohale või ohtlikud ained tekitavad ohtu inimesele, ja vähendada õnnetuse tagajärgi, on vaja hoida kõrvalised isikud ohtliku aine ladustamise kohast eemal. Eriti on see vajalik avalikes ruumides käideldavate ohtlike ainete puhul, näiteks koolides ja lasteaedades basseimikemikaalid ning muud pesukemikaalid. Samamoodi on vaja tagada ohutus tööstuses, sealhulgas ettevõtte ohtliku aine ladustamise kohas, eriti kui territoorium ei ole piiratud aiaga või tagatud ei ole valve.

Ohtliku aine ladustamise kohad, sealhulgas mahuti tühjendamis- ja täiteavad, peavad võimaliku vandalismiohu vältimiseks olema lukustatud, et vähendada võimalikku ohtu inimese tervisele, keskkonnale ja varale.

Lõike 11 kohaselt tuleb ohtliku aine ladustamise kohas, kus on oht, et ohtliku aine mahuti saab mehaaniliselt vigastada, paigaldada otsasõidu vältimise tõkis. See nõue peab tagama, et inimene või auto või muu masin ei tekitaks ladustamiskohale lisaohu. Tõkis või vajadusel tõkised leevendavad ka õnnetuse võimalikke tagajärgi, vähendades näiteks löögitugevust.

Lõike 12 kohaselt peab ohtliku aine ladustamise koht olema territooriumil põlevmaterjalist vähemalt kuue meetri kaugusel. Põlevmaterjalid, näiteks kuivanud hein, puud, puidust alused ja papijäätmed, võivad õnnetuse, näiteks tulekahju korral ohustada ohtliku aine ladustamise kohta. Seeläbi võib õnnetus eskaleeruda, näiteks tuli levida ühest kohast teise, mis suurendab tagajärgede ulatust ja raskust. Samamoodi võib põlevmaterjal kanda ohtliku aine süttimise korral tuld edasi ja suurendada ohtu. Seega tuleb neid hoida üksteisest eemal.

Lõike 13 kohaselt peab ohtlikku ainet ladustama elu- või töökohaga hoone välisseinast vähemalt kuue meetri kaugusel. Kuuemeetrine kuja tagab ohtliku aine õnnetuse, näiteks selle süttimise, plahvatuse või lekke korral võimalikult väikese mõju läheduses hoonele. Samamoodi tagab kuuemeetrine kuja eelkõige tulekahju korral võimalikult väikese mõju läheduses olevatele ohtlikele ainetele.

Lõike 14 kohaselt on lubatud eelnõu §-des 10–12 sätestatud miinimumkuja ehitusprojektis vähendada, kui kasutatakse arvutuslikku tõendust, kaitseseina, kaitsevallitist, udusüsteemi, piserdussüsteemi või muud samalaadset meetodit. See tähendab, et kui soovitakse vähendada hoidla, ammoniaagirajatise või hapniku hoiukoha miinimumkuja teistest ehitistest, tuleb ehitusprojektis näidata, millist riskide leevendamise meetet soovitakse kasutada. Ehitusprojekti koostamine on vajalik, et nii kohaliku omavalitsuse üksus kui ka päästeasutus saaksid planeeritavast tegevusest teada ning annaksid kooskõlastuse ja soovitusel. Üle 60 m² ehitisealuse pinnaga hoidla rajamine, ümberehitamine või laiendamine on ehitusseadustiku lisa 1 kohaselt ehitusloakohustuslik, mis omakorda tähendab ehitusprojekti koostamist ja selle kooskõlastamist asjaomaste asutustega. Seejuures võib lõike 14 alusel vähendada ka olemasoleva hoidla, ammoniaagirajatise ja hapniku hoiukoha kuja, aga selleks tuleb samuti koostada ehitusprojekt, milles näidatakse võetavad meetmed.

Lõike 15 kohaselt peab ohtliku aine ladustamisel tagama piisaval hulgal sobivaid lekke piiramise ja neutraliseerimise vahendeid. Võimaliku lekke eskaleerumise ja tagajärgede vähendamiseks peab ohtliku aine käitleja kasutama sobivaid piiramis- ja neutraliseerimisvahendeid. Need võivad olla absorbent, mittesüttiv imav materjal, poom, matt jms. Oluline on veenduda, et vahendid oleksid sobilikud puutuma kokku lekkinud ohtliku ainega. Näiteks on lekke korral teatud juhtudel hea kasutada absorbeeriva materjalina saepuru. Samas väävelhappele, eriti tugeva ja kontsentreeritud aine korral, saepuru ei sobi, sest tekib süttimisohu. Et vältida ohu eskaleerumist ja ohtu minimeerida peab olema võimaliku lekkest tingitud reostuse piiramiseks vajalikus koguses ohtlikule ainele sobivat absorbenti, näiteks turvast või muud suure mahutavuse ja imamisvõimega looduslikku või sünteetilist absorbenti. Piiramis- ja neutraliseerimisvahendeid tuleb soetada koguses, mis vastab ohu suurusele. See tuleb mõelda alati iga kord enne ladustamist läbi.

Lõike 16 kohaselt tuleb ohtliku aine ladustamise kohale lisada märgistus sotsiaalministri 30. novembri 1999. aasta määruse nr 75 „Ohumärguannete kasutamise nõuded töökohas“

kohaselt. Selleks, et mõista, millised on ohtliku aine ladustamise koha ohud, on äärmiselt oluline lisada sellele märgistus. Seeläbi on võimalik saada infot, kas ladustatakse tule-, keskkonna- või terviseohtlike aineid. Märgistus annab teavet võimaliku ohu ja selle liigi kohta.

Eelnõu §-s 10 sätestatakse nõuded hoidla kujale.

Lõikes 1 esitatakse tabel hoidla kuja kohta, mis peab sõltuvalt hoidla tüübist ja mahust olema erinev. Nii on näiteks maa-aluse mahuti puhul kuja väiksem, kuna maapind vähendab ohtu. Paragrahvis – nagu ka §-des 11 ja 12 – on lähtutud põhimõttest, et hoidla mahutavus on võrdsustatud võimaliku ohtliku aine kogusega, mida ladustatakse hoidlas tervikuna. Sealjuures ei ole oluline, kas hoidla koosneb ühest mahutist või kümnest. Samas on mitme mahuti puhul ka hoidla sees vajalik järgida mahutite vahemaid, et minimeerida võimaliku tulekahju korral tule leviku võimalust. Juhul, kui hoidla mahutavus jääb lõikes määratud mahutavusvahemike piiri peale, peab tagama miinimumkuja väiksema vahemiku järgi. Näiteks, kui hoidla mahutavus on täpselt 100 kuupmeetrit, on maapealse mahuti miinimumkuja 30 meetrit ning maa-aluse ja maapinnaga kaetud mahuti oma 15 meetrit.

Lõike 2 kohaselt on hoidla kuja eelnõu tähenduses hoidla mahuti välispinna või selle täitmis- või tühjendusava kõige väiksem lubatud kaugus suurõnnetuse ohuga ettevõttest, ohtlikust ettevõttest, elamust, majutus-, ravi-, spordi-, haridus-, kaubandus- või teenindushoonest või transpordihoonest, mis teenindab regulaarselt inimesi. Teisisõnu on hoidla kuja kõige väiksem lubatud kaugus hoidla mahuti välispinna või selle täitmis- või tühjendusava ja KemS-i kohase suurõnnetuse ohuga ettevõtte või ohtliku ettevõtte ehitiste või muude ehitiste vahel.

Lõike 3 kohaselt määratakse üle 500 m³ mahutavusega hoidla kuja ehitusprojektis igal üksikjuhul eraldi riskianalüüsi põhjal, kuid see ei tohi olla väiksem kui kuni 40 meetrit maapealse või kuni 20 meetrit maa-aluse ja maapinnaga kaetud mahuti puhul.

Lõike 4 kohaselt on üldjuhul hoidla kujas keelatud tegevus, mis ei ole seotud hoidla kasutamisega. Samas on hooldus- ja remonditööd, näiteks niitmine, sobiliku tööriistaga hoidla mahuti ümber ja peal lubatud.

Lõike 5 kohaselt võib hoidla kujas asuda tööstus-, lao-, põllumajandus-, pääste- või politseihoone või KemS-i tähenduses suurõnnetuse ohuga ettevõtte või ohtliku ettevõtte ehitise, kui hoidla teenindab sellist hoonet või ettevõtet.

See tähendab, et kui nimetatud asutuste või ettevõtete tegutsemiseks on vaja hoidlat, võib selle rajada, ilma et tagataks sama paragrahvi lõikes 1 nimetatud kuja hoidla ja ehitise vahel. Hoidla kuja tuleb aga tagada territooriumivälise hoonega või kavandada ohtude vähendamiseks ehitusmeetmeid, näiteks kaitsesein, kaitsevallitis, udusüsteem või piserdussüsteem. Sellisel juhul koostatakse töökeskkonna riskianalüüs, mille põhjal selguvad ettevõtte või asutuse tegevuse ja territooriumiga seotud riskid ning milles nähakse ette nende maandamise meetmed. Päästel ja politseil on vaja hoida oma territooriumil vedelkütusevaru, et ka kriisiolukorras, kus avalikud kütusetanklad ei pruugi vajalikku varustatust tagada, oleks võimalik operatiivsõidukeid vähemalt mõnda aega vajaduse järgi tankida ja jätkata nii põhiülesannete täitmist. Päästehoonetes on olemas oskused ja vahendid, et kiirelt õnnetustele reageerida. Sageli paikneb ka politsei päästega samas hoones. Eelnõus käsitatakse politseihoonena eelkõige kordonihooned, mis asuvad eemal asustusest ja kus saab vajalikku kütusevaru hoida viisil, mis ei kujuta ohtu teistele ehitistele.

Samuti võib hoidla kujas asuda ehitised, mis teenindavad hoidlat. Selline ehitised võib olla näiteks pumbajaam või muu hoidlaga tehnoloogiliselt seotud ehitised. Samuti lubatakse vähemalt kuue meetri kaugusel hoidlast tegevust, mis on seotud lõikes nimetatud ettevõtte või asutuse ehitise tegevusega, näiteks kui on vaja rajada laadimisestakaad, et teha ettevõttele vajalikke laadimistöid, või parkida sõidukeid. Ka KemS-i tähenduses suurõnnetuse ohuga ettevõtte ja ohtliku ettevõtte territooriumile tohib hoidla rajada ainult juhul, kui see teenindab ainult seda ettevõtet.

Lõike 6 kohaselt tuleb lähtuda hoidla ehitamisel nõuetest, mis on sätestatud keskkonnaministri 20. septembri 2019. aasta määruses nr 42 „Naftasaaduse, põlevkiviõli, selle saaduse või biokütuse hoidla ehitamise ja kasutamise nõuded ning kuja täpsustatud ulatus“. Selle määrusega on kehtestatud veekaitsega seotud planeerimis-, ehitus- ja eksploatatsiooninõuded põlevkiviõli või selle saaduse või biokütuse hoidmisehitise kohta. Need nõuded on kehtestatud inimese tervise kaitseks, keskkonnaohtliku olukorra vältimiseks ja veereostuse ärahoidmiseks.

Eelnõu §-s 11 sätestatakse nõuded ammoniaagirajatise kujale. Ehkki ammoniaak tekitab peamiselt tervise- ja keskkonnaohtu, ei tohi siiski alahinnata ka võimalikku tuleohtu. Ammoniaak võib lekkida näiteks külmutusseadmest keskkonda tavaliselt ohutusseadme või muu seadme rikke tõttu, näiteks toru- või ventiilirike. Vähem levinud on külmutusseadme purunemine, mis võib järsku vabastada suure koguse ammoniaaki. Ammoniaak ärritab hingamisteid ja ärrituse tugevus sõltub ammoniaagi kontsentratsioonist. Vedela ammoniaagi pritsmed võivad põhjustada ka nahasöövitust ja külmakahjustusi. Ammoniaak põleb suletud ruumis, kuid mitte õues ilma toetava leegita. Ammoniaagi vabanemise tagajärg võib olenevalt saastumisest määrdõliga olla ka plahvatus. Sealjuures võib ammoniaagiga külmutusseadme määrdõlide segu plahvatuse ulatus olla palju laiem kui puhta aine lekke tagajärjel toimunud plahvatus. Ammoniaagi süttimiseks on vaja süttimisallikat, ja kuigi selle energia on minimaalne, on see võrreldes teiste ohtlike ainetega siiski märkimisväärne.

Lõikes 1 esitatakse tabelis ammoniaagirajatise kuja sõltuvalt rajatise mahutavusest. Kuja sõltub mitmest tegurist, näiteks tehase tüübist, ammoniaagi kogusest ja selle temperatuurist ning aurustajasse viiva toru läbimõõdust. Kuja antakse eelnõu normitehnilise märkuse kohaselt kahte tüüpi rajatiste jaoks: A-tüüpi rajatis, mille puhul on kõik seadmed masina- või tootmisruumis, välja arvatud kondensaator ja selle torustik, ning B-tüüpi rajatis, mis on muu kui A-tüüpi rajatis. Mahutavuse arvutamist on käsitletud eelnõu § 10 lõike 1 selgituses.

Lõike 2 kohaselt on ammoniaagirajatise kuja eelnõu tähenduses kõige väiksem lubatud kaugus kinnistu piirist, üldkasutatavast sõiduteest, elamust, raviasutusest, koolist, lasteaiast, kogunemiskohast või muust ammoniaagirajatise tegevusega mitteseotud hoonest.

Lõike 3 kohaselt määratakse üle kümnetonnise mahutavusega ammoniaagirajatise kuja ehitusprojekti igal üksikjuhul eraldi riskianalüüsi põhjal, kuid see ei tohi olla väiksem kui sama paragrahvi lõikes 1 sätestatud kolme- kuni kümnetonnise mahutavusega ammoniaagirajatise kuja.

Eelnõu §-s 12 sätestatakse nõuded hapniku hoiukohale ja selle kujale.

Lõike 1 kohaselt ei tohi hapniku hoiukoht paikneda põlevmaterjalist hoone seina, põlevmaterjali ega süttimisallika läheduses ega sellise tulekoormuse läheduses, mis võib põhjustada intensiivset soojuskiirgust. Suureneva hapnikukontsentratsiooni peamine oht on, et põlevmaterjal süttib kergemini ja põleb ägedamalt ning tuli levib kiiremini. Vedela hapniku pritsmed põhjustavad ka külmakahjustusi.

Lõikes 2 määratakse, kui suur peab hapniku hoiukoha kuja olema rahvarohkest kogunemiskohast, tiheda liiklusega transporditeest või samalaadsest kohast. Kuja määramisel tuleb võtta arvesse ka hapniku hoiukoha toruliitmikke ja turventiile, millest võib tekkida leke. Euroopa Tööstusgaaside Assotsiatsiooni 2006. aasta soovitusel ei ole alla 25% hapnikutase välitingimustes ohtlik.¹⁰ Vedela hapniku basseinist aurustuv külm aur moodustab nähtava udupilve, kui õhuniiskus kondenseerub. Hapnikukontsentratsioon väljaspool nähtavat udupilve on tavaliselt alla 25% ja seega ei kujuta endast ohtu. Mahutavuse arvutamist on käsitletud § 10 lõike 1 selgituses.

Lõike 3 kohaselt on hapniku hoiukoha kuja eelnõu tähenduses kõige väiksem lubatud kaugus rahvarohkest kogunemiskohast, tiheda liiklusega transporditeest või samalaadsest kohast.

Lõike 4 kohaselt määratakse üle 35 m³ mahutavusega hapniku hoiukoha kuja ehitusprojektis igal üksikjuhul eraldi riskianalüüsi põhjal, kuid see ei tohi olla väiksem kui 40 meetrit.

Lõigete 5 ja 6 kohaselt ei ladustata ehitises ühes ruumis või laosektsioonis põlevgaasi koos hapnikuga, välja arvatud juhul, kui seadme tööks on vaja korraga nii põlevgaasi kui ka hapnikku. Hapnikuballoon ei tohi kokku puutuda rasva, õli ega muu põlevvedelikuga. Ohtlike ainete eraldamine on äärmiselt vajalik, et vältida isesüttimist, plahvatust või tulekahju raskeid tagajärgi. Kui seadme tööks on vaja korraga nii põlevgaasi kui ka hapnikku, näiteks kasutatakse atsetüleenit ja hapnikku korraga keevituseel, on väga oluline järgida ohutusnõudeid, sest ainete segunemisel võivad olla rasked tagajärjed.

Eelnõu §-s 13 kehtestatakse rakendussätted. Eelnõu §-de 11 ja 12 nõuded kujale kehtivad ehitatava ammoniaagirajatisel ja hapniku hoiukoha kohta. Olemasolevaid ammoniaagirajatisi ja hapniku hoiukohti on keeruline hakata muutma. Seega nõudeid tagasiulatavalt ei kohaldata. Nõudeid eelnõu §-s 10 nimetatud hoidla kujale levendatakse. Seega pole nende rakendamiseks eraldi sätet vaja.

Eelnõu §-ga 14 tunnistatakse kehtetuks kehtiv määrus.

Eelnõu §-ga 15 sätestatakse määruse jõustumise ajaks 1. jaanuar 2024. Eelnõu on seotud Riigikogu menetluse esitatava veeseaduse muutmise seaduse eelnõuga, mis on kavandatud jõustumata samal ajal.

3. Eelnõu vastavus Euroopa Liidu õigusele

Eelnõu on seotud Euroopa Liidu õigusega. Selle koostamisel on võetud arvesse Euroopa Parlamendi ja nõukogu 4. juuli 2012. aasta direktiivi 2012/18/EL ohtlike ainetega seotud suurõnnetuse ohu ohjeldamise ning nõukogu direktiivi 96/82/EÜ muutmise ja hilisema kehtetuks tunnistamise kohta¹¹.

4. Määruse mõjud

Eelnõuga ei looda uut regulatsiooni, mistõttu ei ole vaja ka olukorras, kus mõju on sihtrühma suuruse tõttu oluline, seda eraldi täpsemalt hinnata. Kuna eesmärk on lihtsustada nõudeid põlevmaterjali ladustamisele, loob eelnõu hoopis selgema ja läbipaistvama regulatsiooni.

¹⁰ Finnish Safety and Chemicals Agency (Tukes). [Tuotantolaitosten sijoittaminen](#), lk 32.

¹¹ [ELT L 197, 24.07.2012, lk 1–37](#).

4.1. Lihtsustatakse nõudeid põlevmaterjali ladustamisele, sealhulgas kaotatakse ära nõue järgida põlevmaterjali ladustamisel vahemaad kinnistu välispiirini

4.1.1. Mõju majandusele

Sihtrühm

Kindlat sihtrühma, kellele avaldab muudatus otsest mõju, ei ole võimalik piiritleda. Muudatus avaldab vähemalt kaudset mõju kõigile Eesti täisealistele elanikele, aga ka näiteks asutustele ja Eestis tegutsevatele ettevõtjatele – kõigile, kellel on vaja põlevmaterjali või ohtlikku ainet ladustada. Seega on sihtrühm suur.

Avalduv mõju ja mõju olulisus

Eelnõuga täpsustatakse peamiselt jäätmete ladustamist: kaotatakse ära nõue järgida jäätmete ladustamisel ettenähtud kaugust kinnistu välispiirist. Muudatusega luuakse võimalus jäätmeid ladustada selleks kõige sobivamas kohas eeldusel, et tagatud on päästetöö võimalus ja jäätmed asuvad hoonetest eemal. Lisatakse võimalus ladustada hoone keldris küttepuid ja generaatori tööks vajalikku kütust. Sihtrühm ei pea oma käitumist muutma ega uute nõuetega kohanema. Kuna põlevmaterjali ja jäätmete ladustamise nõuded muudetakse lihtsamaks ja selgemaks ning täpsustatakse nõudeid ohtlike ainete ladustamisele, on mõju sihtrühma suuruse tõttu küll **oluline, aga selgelt positiivne.**

4.1.2. Mõju riigiasutuste töökorraldusele

Sihtrühm

Päästeamet. Päästeametis töötab umbes 2200 teenistujat. Muudatus mõjutab eelkõige ohutusjärelvalve ametnikke, keda on suurusjärgus 100. Arvestades Päästeameti teenistujate koguarvu, on sihtrühm pigem väike.

Avalduv mõju ja mõju olulisus

Üle 1000 m³ põlevmaterjali lahtisel ladustamisel tuleb ladustajal koostada põlevmaterjali lahtise ladustamise plaan ja esitada see teadmiseks Päästeameti asukohajärgsele päästkeskusele. Kuna põlevmaterjali lahtise ladustamise plaani ei ole vaja enam kooskõlastada, väheneb Päästeameti ametnike töökoormus ning kokkuvõttes avaldab muudatus Päästeametile **positiivset mõju.**

4.2. Reguleeritakse nõudeid ohtliku aine ladustamisele

Veeseaduse muutmise seaduse eelnõuga tunnistatakse kehtetuks nõuded hoidla kujale, kuna need ei ole olulised vee kaitseks, vaid eelkõige tuleohutuse tagamiseks. Eelnõuga kehtestatavad nõuded ei ole sisult uued, vaid muutub õigusakt, milles need kehtestatakse. Hoidla kujale esitatavad nõuded on edaspidi võrreldes kehtiva määrusega leebemad, sest täpsustatakse hoidla naftasaaduse, põlevkiviõli ja selle saaduse ning biokütuse mahutite võimalikku suurust. Kokkuvõttes puudub eelnõul selliste ainete ladustajatele otsene mõju ja mõju pikemalt ei analüüsita.

Nõuded ammoniaagirajatise ja hapniku hoiukoha kujale kehtivad edasiulatuvalt. Olemasolevale ammoniaagirajatisele ja hapniku hoiukohale neid nõudeid ei kohaldata. Lisaks järgitakse nõudeid kujale ka praegu. Päästeamet on planeeringu menetluses andnud kujade kohta juba soovitusi. Samas on sihtrühmad soovitustega arvestanud. Seetõttu ei kaasne sihtrühmade käitumises muutusi ega avaldu lisamõju. Suurõnnetuse ohu vähendamiseks kehtestatud nõuded tulenevad Euroopa Liidu õigusest, näiteks direktiivist 2012/18/EL, ja erinevatest juhenditest.

5. Määruse rakendamisega seotud tegevused, vajalikud kulud ja määruse rakendamise eeldatavad tulud

Eeldatavaid tegevusi, kulusid ja tulusid eelnõu rakendamisega ei kaasne. Eelnõuga täpsustatakse olemasolevaid nõudeid ja pigem leevendatakse neid. Uusi kohustusi ei lisata. Peamiselt on nõuded samad, mis kehtivas määruses. Nõuded hoidla kujale on praegu veeseaduses. Need tuuakse sellest eelnõuga üle ja leevendatakse neid. Nõuded ammoniaagirajalise ja hapniku hoiukoha kujale kehtivad vaid uute ehitiste kohta, olemasolevatele neid ei kohaldata.

6. Määruse jõustumine

Määrus jõustub 1. jaanuaril 2024. aastal. Jõustumisaeg on seotud veeseaduse muutmise seaduse eelnõuga, mis on Riigikogu menetlusse esitamisel. Kuna määruse rakendamisega ei kaasne lisategevusi, puudub vajadus planeerida muudatustega kohanemiseks lisa-aega.

7. Eelnõu kooskõlastamine, huvirühmade kaasamine ja avalik konsultatsioon

Eelnõu esitatakse eelnõude infosüsteemi (EIS) kaudu kooskõlastamiseks Kliimaministeeriumile ja Majandus- ja Kommunikatsiooniministeeriumile ning arvamuse avaldamiseks Päästeametile, Sisekaitseakadeemiale ja Transpordiametile ning Autode Müügi- ja Teenindusettevõtete Eesti Liidule, Eesti Keemiatööstuse Liidule, Eesti Tuleohutusekspertide Liidule, Eesti Tuleohutuspaigaldiste Hooldajate Keskliidule, Eesti Turvaettevõtete Liidule ja MTÜ-le Eesti Tuleohutusspetsialistid.